

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ER INGETUIND?!

(Falling Off A Log)

Komedie in 2 bedrijven

door

Georgina Reid

Vertaling : Vera Janssens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1978

PERSONAGES

(3 dames - 2 heren)

Gerald Prentice
Sophie Lang
Pip
Moeder
Spike

DECOR

Plaats van de handeling : de veranda's van nr.10 en nr.12, Birch Walk.

Tijd : nu.

1ste bedrijf :

tafereel 1 : de veranda van nr.10

tafereel 2 : de veranda van nr.12, namiddag, een week later

2de bedrijf : de veranda van nr.12, zondagochtend, twee weken later.

NB : de twee veranda's zien er precies hetzelfde uit; een scènwisseling is dus niet nodig.

Noot van de vertaalster : bij het hanteren van de aanduidingen 'links' en 'rechts' gaat de auteur altijd uit van het standpunt van de acteurs op de scène.

E E R S T E B E D R I J F

TAFEREEL EEN

(De veranda van nummer 10, Birch Walk.

We zien geen sprietje groen. Het enige dat aan een tuin doet denken is een dode struik in een ton. Achteraan rechts wat kaal latwerk. Het achterste gedeelte, dat aan het huis grenst, heeft een doorschijnend dak, ondersteund door twee houten palen. Een dubbele glazen deur leidt naar het huis. Daar net achter staat een telefoon. Op de veranda een tuintafel en drie stoelen.

Gerald zit bij de tafel. Hij nadert de veertig, ziet er goed uit. Als hij wat moeite doet, gaat er zelfs een zekere lome charme van hem uit. Op de tafel: een fles bier, een glas, twee tijdschriften voor de tuinier, schrijfgierief en een brief die nog niet af is. Gerald schrijft een poosje, denkt dan even na, haalt een brief uit een luchtpostenvelop, leunt achteruit en leest.

We horen de stem van moeder, die de brief voorleest. Ze is een hartelijke, nogal sentimentele vrouw van rond de zeventig.)

STEM VAN MOEDER : Lieve jongen, zoals altijd heeft je brief me bijzonder gelukkig gemaakt. Ik weet niet wat ik zou doen zonder nieuws van thuis. Onder deze hete, genadeloze hemel, middenin het verschroeide, bruine landschap, lééf ik van de herinnering aan de prachtige tuin die ik vijf jaar geleden heb achtergelaten. Als ik jouw beschrijving lees, kom ik in een soort droomtoestand. Ik zie de perkjes en bloembedden zo duidelijk en ik ruik de heerlijke geur van pas gemaaid gras. Stop in je volgende brief eens een paar grassprietten, schat. Misschien overleeft de geur de overtocht van de Atlantische Oceaan wel. En als je nog plaats hebt, doe er dan ook een paar bloemblaadjes bij van de donkerrode roos die de veranda overlaadt met haar bedwelmende bloei.

(Gerald kijkt naar de veranda, waar geen enkele roos te zien is en haalt diep adem.)

Schat, ik hoop dat je niet te hard werkt in de tuin. Ik weet hoe perfectionistisch je bent en mag er niet aan denken dat je arbeid je uitput. Van de andere kant kan je, aan het einde van een lange dag, uitrusten in het kleine paradijs dat je zelf geschapen hebt en de waarheid van de volgende woorden tot je laten doordringen: "In een tuin is men dichterbij het hart van God dan waar ook ter wereld."

(De stem van moeder zakt geleidelijk weg. Gerald schenkt zich wat te drinken en kijkt de zaal in, als was het de tuin.)

GERALD : *(schamper)* "Het kleine paradijs dat je zelf geschapen hebt."

(Hij drinkt z'n glas leeg, staat op, rekt zich uit en gaat vooraan rechts af. Even later horen we Sophie roepen.)

SOPHIE : *(achter de scène)* Gerald? Ben je in de tuin?

(Sophie komt uit het huis. Ze is een openhartige, niet sentimentele vrouw van net boven de veertig)

Gerald? *(Ze ziet de onvoltooide brief, raapt hem op en leest het begin. Ze snuift verontwaardigd, schenkt een glas bier uit en gaat op de stoel verder zitten lezen.)*

(Even later komt Gerald op vooraan rechts. Hij kijkt boos.)

GERALD : Lees jij altijd andermans privépost?

SOPHIE : Dit is niet privé. 't Blijft in de familie.

GERALD : Wat niet betekent dat iedereen het mag lezen.

SOPHIE : Dan moet je hem maar niet laten slingeren.

GERALD : Sophie, geef die brief aan mij.

SOPHIE : Wacht even, ik lees juist die passage over de riddersporen... "net een zacht glinsterende zee van blauw achterin het grasperk". *(Gerald grist de brief uit haar handen)* Een zacht glinsterende zee van blauw... lieve hemel, Gerald, heb jij dan geen geweten?

GERALD : Lieve Sophie, over mijn geweten wil ik het met jou niet hebben. Wat doe je hier trouwens? Waarom sta je niet te koken voor Jim, of breng je zijn kleren niet naar de wasserette?

SOPHIE : Toevallig heb ik Jims kinderen naar het zwembad gebracht. Ik vond dat ik ze daar wel een half uurtje alleen kon laten om hier even langs te komen.

GERALD : Ben je niet bang dat ze met een vreselijke ziekte zullen thuiskomen?

SOPHIE : Ach, na een half uur in de chloor zijn ze helemaal steriel.

GERALD : En wat wou je weten? Hoe het met mijn gezondheid is?

SOPHIE : Mag ik daar weer niet naar vragen?

GERALD : Er is geen reden toe.

SOPHIE : Toevallig heb ik Moeder beloofd je een beetje in het oog te houden. Blijkbaar is ze ervan overtuigd dat je jezelf verwaarloost. Heb je ontbeten?

GERALD : Natuurlijk. Poly-onverzadigde vetten voor m'n slagaders, sinaasappelsap voor m'n huid en zemelen voor m'n ingewanden.

SOPHIE : Mooi. Trouwens, je moet krachten opdoen, met alle moeite die jij gisteren had om de composthoop om te draaien, en dat in die vlammeende zon. *(Ze wijst naar de brief)* Waar is die composthoop, eigenlijk?

GERALD : *(met een vaag gebaar)* Oh, ik weet niet, daar ergens achterin, denk ik.

SOPHIE : Stinkt, zeker?

GERALD : Ik viel bijna omver. Het zweet gutste van m'n lijf. Moeder zal verstedd staan van zoveel plichtsbesef.

SOPHIE : Waar ik verstedd van sta is jouw ongelooflijke hypocrisie. Hoe kun je je eigen moeder zo bedriegen...

GERALD : 't Is toch een leugen om bestwil! Het maakt haar gelukkig. Ze hoeft het nooit te weten... tenzij jij je mond voorbij praat.

SOPHIE : Ik zou niet kunnen, ik zou er geen woorden voor vinden.

GERALD : Je bent gewoonlijk toch nogal scherp van tong?

SOPHIE : Maak me niet kwaad, Gerald. Ik ben geen verklikker, maar op een keer ga je te ver en dan... De veranda zit onder de vogelpoep.

GERALD : Oh ja?

SOPHIE : Zo dicht bij het huis zou je geen kruimels mogen strooien. Waar staat de bezem?

(Sophie staat op en gaat naar binnen. Gerald bekijkt de brief van zijn moeder nog eens. We horen haar stem.)

STEM VAN MOEDER : Als je wekelijkse brief komt, brand ik gewoon van nieuwsgierigheid wat er nu weer inzit uit de tuin. De bloemen leg ik voorzichtig tussen het Webster Woordenboek, dat heel groot is en zwaar. Ik laat ze aan Elmer zien, maar hij lacht me uit, dus zorg ik ervoor dat hij niet kan zien hoe ik eraan ruik als een verslaafde die lijm snuift. In veel opzichten is Elmer een lieve, schattige man, maar ik geloof niet dat z'n reukzin nog al te best functioneert. Niet

zo verwonderlijk op zijn leeftijd. Mijn neus doet het nog net zo goed als vroeger, en daar ben ik blij om.

(Gerald gaat vooraan rechts af.)

Ik ben altijd heel gevoelig geweest voor geuren. Toen ik een klein meisje was, kweekte mijn vader een donkerpaarse bloem, heliotroop heette ze. Ze rook goddelijk, maar nu is ze uit de mode. Ik geloof niet dat ze nog te krijgen is.

(Sophie komt op met een bezem en begint te veranda te vegen.)

Elmer voelt zich de laatste tijd niet zo goed. Hij drinkt te veel, natuurlijk. De dokter zegt dat zijn lever tipsy is. Vorig weekend hebben hier zes filmsterren gelogeed. Ze lagen meestal ofwel in hun bed te slapen, ofwel naast het zwembad. Ik werd niet eens behoorlijk aan ze voorgesteld. Wedden dat ze me voor de meid hielden? Een van hen gaf me een fooi en de andere kneep in m'n billen! Elmer zegt dat hij ze nooit heeft uitgenodigd. Wat een waanzinnig land! Geen wonder dat iedereen naar een psychiater moet! Elmer zou zelfs willen dat ik er eens een opzoek. Hij denkt dat ik een heleboel problemen verdrongen heb en dat een sessie op de canapé van mij een nieuwe vrouw zou maken.

Gerald komt terug op met een rode roos.

SOPHIE : Waar heb je die roos vandaan?

GERALD : Hiernaast.

SOPHIE : Maar... heeft niemand je gezien?

GERALD : Weinig kans toe. Ze zijn niet thuis. Weggezoefd in een taxi, vorige vrijdag. Ze keken niet eens om.

SOPHIE : Waar zijn ze naartoe?

GERALD : Geen idee. We kennen elkaar niet zo goed. Ze zijn ook niet erg tegemoetkomend, die twee.

SOPHIE : Zo zo, en wie komt ons hier dan tegemoet?

GERALD : Wat bedoel je?

SOPHIE : Die jonge vrouw die je tuinpad komt opgestormd.

GERALD : Ik heb haar nog nooit in mijn leven gezien.

SOPHIE : Ze is door een gat in de haag gekropen.

(Pip komt op, vooraan rechts. Ze heeft een handdoek over haar bikini gedrapeerd. Ze is jong, mooi en woedend.)

GERALD : Dat moet hun dochter zijn. Ziet er niet tevreden uit. Goeiemorgen. Kan ik iets voor u doen?

PIP : Ja, u kunt me teruggeven wat u van me gestolen hebt.

GERALD : *(nagal uit de hoogte)* Pardon?

PIP : Oh, doe niet zo arrogant. Ik heb met m'n eigen ogen gezien dat u die roos pikte. Ik lag te zonnebaden aan de andere kant van de haag.

GERALD : Er moet een vergissing in het spel zijn.

PIP : Ontkent u dat u een roos hebt gestolen uit mijn tuin?

GERALD : Toen ik voorbijkwam heb ik er misschien een... geroken.

PIP : Ik ben niet blind, meneer Prentice, en ik ben niet van gisteren. Ruiken of pikken, u kon me in ieder geval eens goed bekijken in mijn bikini.

GERALD : Dat is niet waar! Als ik had geweten dat u daar zat, dan had ik die ellendige roos niet eens aangeraakt.

PIP : Dus u geeft toe dat u ze hebt weggepakt?

GERALD : Wel euh... ja. Om eerlijk te zijn, ik wou een roos voor mijn moeder.

PIP : Oh, hoe charmant. Is het moederdag?

GERALD : Nee, ze heeft gevraagd er een voor haar te plukken, maar... op dit ogenblik staan er in onze eigen tuin geen mooie.

PIP : Dat is hét understatement van het jaar. *(vernietigende blik naar de tuin)* Waarom geeft u niet gewoon toe dat u een gluurder bent?

(Sophie barst in lachen uit.)

GERALD : Verdomme Sophie, sta daar niet te lachen, ik heb hulp nodig!

PIP : Heeft uw vrouw geen bezwaar tegen die vieze praktijken?

GERALD : Ze is mijn vrouw niet, ze is mijn zuster.

SOPHIE : Je zou me wel eens kunnen voorstellen.

GERALD : Dit is mevrouw Lang. En u...?

PIP : Philippa Beresford. *(Ze geeft Sophie koeltjes een hand)*

SOPHIE : Wilt u niet gaan zitten?

PIP : Nee dank u, ik kom niet op visite. Ik wil mijn roos en uw excuses.

GERALD : Maar u kunt toch wel één roos missen, om een oude vrouw gelukkig te maken. Jullie hebben er zoveel.

SOPHIE : Moeder woont in Amerika.

GERALD : In Texas. Waar de rozen geen kleur hebben.

PIP : Oh. Goed dan, ze mag ze hebben, als dat haar een plezier doet.

GERALD : Dank u. Ik wist wel dat u niet op een roos zou zien.

PIP : Gaat u haar vertellen dat die bloem uit uw tuin komt?

GERALD : Euh... ja.

PIP : Weet ze dan niet dat uw tuin nogal euh...

GERALD : Ja, juffrouw Beresford?

PIP : Nogal verwaarloosd is.

SOPHIE : Nogal verwaarloosd? Niemand heeft ook maar een hand uitgestoken in deze tuin, sinds moeder vijf jaar geleden is vertrokken.

GERALD : Sophie, uit jouw mond klinkt het alsof ik aartslui ben!

SOPHIE : Nee zeker. Toen jij en moeder hier kwamen wonen, was het een plaatje. Nu een jungle.

GERALD : Eerlijk, juffrouw Beresford, dat is niet mijn schuld. Ik ben dodelijk voor alles wat groeit. Waar ik gelopen heb, verdort het gras. Bloemen verwelken onder mijn ogen, bomen blijven bonsais en groenten vallen slap. Waar of niet, Sophie? *(hij wijst naar de ton)* Zie je dat trieste stuk struik in die ton? Dat was een mooie, bloeiende hydrangea toen ik ermee thuis kwam van de winkel. Maar onder mijn slechte invloed gaf hij de geest binnen de twee dagen.

PIP : *(tot Sophie)* Is het echt zo erg met hem?

SOPHIE : Tja, in onze tuin mag hij niet komen van mijn man.

GERALD : Meer nog, als ik om het even welk stuk tuingereedschap aanraak, valt het uit elkaar. We hebben een schuur vol geblokkeerde grasmachines en kapotte scharen... allemaal mijn werk. Maar ga toch zitten, drink iets. Oh, alles is op.

PIP : Speelt geen rol, ik heb geen dorst. *(maar ze is al wat vriendelijker gestemd en gaat op een van de stoelen zitten)*

GERALD : Kunt u het me dan kwalijk nemen, juffrouw Beresford, dat ik niet alleen een van uw mooie rozen gap, maar dat ik bovendien uw schitterende tuin beschrijf in mijn brieven?

PIP : Oh ja?

GERALD : Ja ja, elke week, alsof het mijn eigen tuin was. Ik heb pas twee pagina's gevuld met een lofrede op de riddersporen.

PIP : Maar waarom?

GERALD : Wel euh... u zult toch moeten toegeven dat ze heel mooi zijn.

PIP : Natuurlijk, maar ik zie niet in waarom uw moeder dat wil weten. Elke week... dat moet toch stomvervelend zijn.

GERALD : Geen sprake van. Mijn moeder is een tuinmaniak. De enige manier waarop ze het in dat afschuwelijke Texas kan uithouden, is door te dromen van haar prachtige Engelse tuin.

PIP : Blijft ze lang in dat afschuwelijke Texas?

GERALD : Ze is daar voorgoed. Vijf jaar geleden is ze getrouwd met een Amerikaanse oliemagnaat.

PIP : Een oliemagnaat? Spannend!

GERALD : Elmer is niet spannend, hij is onuitstaanbaar.

SOPHIE : Dat mag je niet zeggen, Gerald. Vanuit Moeders standpunt was het heel romantisch. Ik was erbij toen ze elkaar hebben ontmoet. Eén blik in de grote blauwe ogen van Moeder en hij was verkocht.

GERALD : Onzin. 't Waren haar chocoladekoekjes, ja. Ik was daar ook, hoor. Ik zal die scène nooit vergeten: het tuinfeest van de dominee, het knapenkoor dat in de regen Het Woestijnlied stond te zingen, het gedrang in de grote tent en de vrouw van de dominee die ons voorstelde aan dat gekke mannetje met o-benen en een enorme stetson-hoed. Z'n gezicht zag eruit als een oude leren lap. Sophie gaf hem een kopje thee, waar of niet?

SOPHIE : Ja. Hij nam één slok en zei "Godverdomme!"

GERALD : De dominee deed alsof hij niks gehoord had. Toen hield Moeder hem met haar liefste glimlach een schaal koekjes voor. Het eerste dat ik me dan herinner, is dat hij z'n hoed afnam: "Mevrouw, u maakt fantastische koekjes", en hij nodigde zichzelf uit voor het diner.

SOPHIE : En het duurde maar een paar dagen voor hij haar vroeg de rest van haar leven die fantastische koekjes voor hem te maken. Moeder was gewoon overrompeld.

GERALD : Binnen de maand waren ze getrouwd.

PIP : Waw! Die moet een enorme dosis charme bezitten.

GERALD : Denk je dat?

PIP : Natuurlijk, als hij haar ertoe kon brengen zo'n geliefde tuin in de steek te laten. Daar is toch een heleboel charme voor nodig.

GERALD : Ja ja, een heleboel had hij: een half dozijn bronnen, die stuk voor stuk prachtige gitzwarte petroleum oppompen . Moeilijk voor moeder natuurlijk. Aan de ene kant de tuinbouw, aan de andere kant miljoenen dollars. Maar toen Elmer een kanjer van een diamant aan haar vinger schoof en zei dat ze elke zomer naar huis kon komen om haar tuin te zien, stapte ze zonder aarzelen naar het bureau van de burgerlijke stand.

SOPHIE : Je schildert Moeder wel als een heel berekend mens af. Ze deed gewoon wat iedere vrouw zou doen. Vader had haar heel weinig nagelaten, jij verdiende bijna niets. Ze had een hoop geldzorgen.

GERALD : Ja, dat mannetje met zijn o-benen moet er hebben uitgezien als de engel Gabriël.

SOPHIE : O-benen of niet, je leeft ook van zijn geld. Wees niet zo ondankbaar, Gerald. Ik ga naar binnen, wat koffie zetten. *(ze staat op)*

GERALD : Goed idee. U blijft toch, juffrouw Beresford?

PIP : Ik heet Philippa. Maar iedereen noemt me Pip.

GERALD : Ik ben Gerald en mijn zuster-met-het-zure-gezicht heet Sophie.

SOPHIE : Als ik een zuur gezicht heb, dan komt dat waarschijnlijk door jou.

Ze gaat het huis binnen.

GERALD : *(roept haar na)* Onzin, het komt door al die vreselijke kinderen van je.

PIP : Hoeveel kinderen heeft ze dan?

GERALD : De laatste keer dat ik geteld heb vier. Ze steriliseert ze in het plaatselijke zwembad. Ze zou beter haar echtgenoot meenemen en hem ook laten steriliseren.

PIP : Hoe lang duurt het nog voor je moeder thuiskomt?

GERALD : Thuiskomt? Nooit, mag ik hopen.

PIP : Maar je zei toch dat ze iedere zomer naar huis kwam?

GERALD : Nee, ik zei dat ze mocht van Elmer. Maar dat was voor ze die afschuwelijk deinende oceaan overstak.

PIP : Hield ze daar niet van?

GERALD : Ze bleef er bijna in van de schrik. Dat was de eerste en de laatste keer dat mijn moeder de vastgrond verliet. Toen ze de overkant bereikte, bleek en beverig, deed ze er een eed op dat ze de Atlantische Oceaan nooit meer zou oversteken.

PIP : Zelfs niet met een boot?

GERALD : Boot, vliegtuig of luchtballon, dat maakt geen enkel verschil. Moeder weet wanneer ze haar limiet heeft bereikt. Dus waarom zou ik mezelf afsloven in een tuin die ze nooit meer zal zien?

PIP : Waarom koop je dan al die tijdschriften over tuinieren? *(ze wijst naar verschillende tijdschriften op de tafel)*

GERALD : Dan kan ik haar tenminste op een intelligente manier beschrijven wat ik aan het doen ben. Bijvoorbeeld... (hij neemt een tijdschrift en bladert erin) ik citeer even uit bladzijde drie van De Tuinkabouter. "De azalea's houden van een goeie beurt!" Klinkt indrukwekkend, hé?

PIP : *(giechelt)* Een beetje vulgair, als je het mij vraagt.

GERALD : Ik gebruik het in mijn brief van deze week.

PIP : Ga je haar over mij vertellen?

GERALD : Alleen als je blijft eten. Ik zal haar schrijven dat je bent langs gekomen om onze haagschaar te lenen. Ik heb er een gehad, hoor. Ze heeft vijf volle minuten gewerkt. Shockeer ik je?

PIP : Waarmee?

GERALD : Al die leugens.

PIP : Wel... ik veronderstel dat je het goed bedoelt. Laten we hopen dat het je wat oplevert.

GERALD : Oplevert?

PIP : Ja... als ze dood gaat. Ik hoop dat je moeite dan beloond wordt.

GERALD : Wat een cynische opmerking. Voor mij mag Moeder nog eeuwen leven.

PIP : Ja ja, natuurlijk. Zo bedoelde ik het niet.

GERALD : Van de andere kant zal Elmer het misschien niet lang meer uithouden. De dokter zegt dat zijn lever tipsy is. En als hij ontboden wordt naar dat grote, goddelijke petroleumveld in de hemel, dan wordt mijn moeder een hele rijke vrouw. Ik wil zijn overlijden natuurlijk niet bespoedigen, maar af en toe kan men het toch niet helpen er even aan te denken. Maar vertel me eens iets over jezelf. Hoe komt het dat ik al vijf jaar naast je woon, zonder te beseffen wat een geluksvogel ik ben?

PIP : Ik zat op kostschool tot m'n achttiende, daarna liep ik college. Ik ben pas afgestudeerd. En nu heb ik de treurige taak m'n kost te gaan verdienen.

GERALD : Jij vindt wel een job. Je hebt hersens, je bent mooi...

PIP : Jij hebt zeker geen secretaresse nodig?

GERALD : Ik? Een secretaresse? Wat denk je dat ik ben, een succesvol zakenman?

PIP : Wat ben je dan wel, behalve voltijds tuinier?

GERALD : Ik euh... ik componeer.

PIP : Composeer jij? Muziek? Welk genre?

GERALD : Euh... pianomuziek. Ik ben wat men noemt een rijzende ster.

PIP : En hoe ver ben je al gerezen?

GERALD : 'k Ben nog niet boven water gekomen.

PIP : Mijn vader is leraar geschiedenis.

GERALD : Lekker veel vakantie.

PIP : Ja. Mamma en hij maken een archeologische reis in het Midden-Oosten. Ze blijven zes weken weg! Ik bewaak dus het huis.

GERALD : Zes weken? Lieve hemel, wie zorgt er dan voor de tuin?

PIP : Ik. 't Is gewoon een kwestie van regelmatig maaien. Ik heb alles onder controle.

GERALD : Als je je een beetje eenzaam voelt, dan spring je maar binnen. Je blijft toch eten, hé? Ik werk Sophie wel buiten en dan maken we iets lekkers klaar.

(Sophie komt op met de koffie.)

Ah, Sophie, wordt het geen tijd om je kinderen op te halen? Die zijn ondertussen zo bleek als schelvisjes.

SOPHIE : Ja, ik drink nog vlug een kop koffie en dan ben ik weg. Melk, Pip?

PIP : Zwart, alsjeblieft. Geen suiker.

GERALD : Goeie God, dan kun je net zo goed sene drinken.

PIP : Wat is dat?

GERALD : Je giet kokend water op senepeulen en dan krijg je een donkerbruine infusie.

PIP : Giftig?

GERALD : Nee, laxerend, en smerig ook. *(hij heft z'n kopje)* Wel dan, op de tuinbouw.
(hij drinkt) "Een tuin is zulk een prachtig ding..."

SOPHIE : Harteklop,

GERALD : Rozeknop,

SOPHIE : Een plas met varen,

GERALD : En wij bedaren.

(De telefoon rinkelt.)

SOPHIE : Telefoon!

GERALD : Verdomme!

SOPHIE : Neem je niet op?

GERALD : Zal wel verkeerd verbonden zijn.

SOPHIE : Het kan de BBC wel zijn die je vraagt een opera voor ze te schrijven.

GERALD : Heel grappig! *(hij gaat het huis in)*

PIP : Wat droegen jullie daar voor?

SOPHIE : Een van moeders lievelingsgedichten. Ze verzamelt gedichten over tuinen en als er bezoek is, draagt ze voor. Nogal gênant.

PIP : Wat een tof mens! Ik zou haar graag eens zien.

SOPHIE : Niet erg waarschijnlijk, tenzij je naar Texas gaat.

Gerald staat nu aan de binnenkant van de glazen deur. We zien hem duidelijk en horen het gesprek met z'n moeder, die opbelt vanuit Amerika. Sophie en Pip kunnen hun gesprek geluidloos verderzetten.

GERALD : Hallo. U spreekt met Bellfield vijf-nul-negen.

STEM MOEDER : Hallo, Gerald schat!

GERALD : *(opgetogen)* Moeder! Wat een verrassing!

STEM MOEDER : Kun je me horen?

GERALD : Alsof je hier vlak naast me stond.

STEM MOEDER : Ongelooflijk.

GERALD : Hoe laat is het ginder?

STEM MOEDER : Bedtijd, liefje... Maar ik moest je bellen. Ik ben bang dat ik slecht nieuws heb.

GERALD : Slecht nieuws?

STEM MOEDER : Ja schat. Het gaat over Elmer. Hij is dood.

GERALD : Elmer? Dood?

STEM MOEDER : Ja. Hij is gisteravond gestorven tijdens het diner... halfweg het vispannetje.

GERALD : Wat verschrikkelijk!

STEM MOEDER : Ach, eigenlijk was dat wel goed voor hem. Hij was dol op vispannetjes.

GERALD : Het moet toch een hele schok voor je geweest zijn, Moeder.

STEM MOEDER : Ja, ik zal die ouwe man missen. Ik heb gisteravond de ogen uit mijn hoofd geweend, maar nu voel ik me wat beter.

GERALD : Je bent daar toch niet alleen?

STEM MOEDER : Nee nee, al Elmers kinderen en kleinkinderen druppelen hier binnen. Lucy May, dat is zijn oudste dochter, zal alles in orde brengen voor de begrafenis. Ze is heel vriendelijk. Ik hoop dat Elmer haar wat heeft nagelaten in z'n testament.

GERALD : Wanneer weet je dat?

STEM MOEDER : Na de begrafenis, veronderstel ik. Het grootste deel zal voor mij zijn, natuurlijk. Ik zal het goed hebben. En Gerald, liefje, weet je wat ik het allereerst ga doen met mijn geld? Ik koop een vliegticket naar Engeland.

GERALD : Wat?

STEM MOEDER : Eigenlijk heb ik het al gekocht. Ik heb een vlucht besproken voor volgende donderdag. Is dat niet fantastisch?

GERALD : Ik euh... ik kan het niet geloven!

STEM MOEDER : Zo voel ik me nu ook. Ik kan het niet geloven.

GERALD : Maar ik dacht dat je de Atlantische Oceaan niet durfde over te steken.

STEM MOEDER : Oh, maar daar ben ik vanaf. Ik ben bij de allerbeste zieleknijper geweest.

GERALD : De wat?

STEM MOEDER : Een psychiater, schat. Ik heb hem over mijn angsten verteld. We hebben het helemaal doorgepraat en de oorzaak was dat ik, toen ik klein was, altijd aan de verkeerde kant zat van het bad. Dus hoorde ik het water altijd door het putje gorgelen met dat afschuwelijke zuigende geluid. Maar nu ben ik genezen, en ik kom naar huis. *(pauze)* Gerald, ben je daar nog?

GERALD : Ja.

STEM MOEDER : Ik zei, ik kom naar huis.

GERALD : Voor altijd?

STEM MOEDER : Nee, voor een maand maar. Ze kunnen me niet langer missen. De afgelopen twee jaar heb ik me met Elmers zaken bezig gehouden.

GERALD : En je komt dus volgende donderdag aan?

STEM MOEDER : Ja, is het niet opwindend?

GERALD : Ik kan het gewoon niet geloven.

STEM MOEDER : Ik wist wel dat je enthousiast zou zijn.

GERALD : Waarschijnlijk word ik zodadelijk wakker en beseft ik dat het een afschuwelijke droom was.

STEM MOEDER : Afschuwelijk? Oh, je bedoelt de dood van Elmer. Ja, hij was een lieverd, maar hij kon niet eeuwig blijven leven. Vijfentachtig is niet zo slecht. Zo, vertel jij het maar aan Sophie, hé, en dan moet een van jullie me komen afhalen op Heathrow om kwart over drie.

GERALD : Moeder!

STEM MOEDER : Wat is er, schat?

GERALD : Ben je zeker dat het veilig is? Al dat water...

STEM MOEDER : Toe nu engel, doe niet neurotisch. Realizeer jij je wel dat de straat oversteken gevaarlijker is dan de Atlantische Oceaan? Je moet je angsten bestrijden, Gerald. De wereld is gemaakt om in te leven.

GERALD : Moeder, voel je je wel goed?

STEM MOEDER : Natuurlijk, maar dankzij dokter O'Toole ben ik een andere vrouw geworden.

GERALD : Wie is dokter O'Toole?

STEM MOEDER : Mijn psychiater. Hij is geweldig. Ik kan uren met hem praten. Over de tuin heb ik hem ook alles verteld. Hij zegt dat ik daar mijn innerlijke vrede aan te danken heb. Ziet hij er goed uit, schat?

GERALD : Euh... ja. Ik zat er juist weer een brief over te schrijven.

STEM MOEDER : Wat lief van je, je hebt me zo trouw geschreven. Maar nu zal ik alles met mijn eigen ogen kunnen zien. Ik zit echt te popelen. Dag schat. En denk eraan, volgende donderdag! Daag!

GERALD : *(legt de hoorn neer)* Ik zal eraan denken, Moeder. *(hij ziet er bepaald van streek uit als hij de veranda terug opkomt)*

SOPHIE : ... en Trevor is de artistiekeling. Hij is natuurlijk pas acht, maar wat een talent. Gisteren nog heeft hij een portret gemaakt van z'n zus, je kon haar onmiddellijk herkennen. Hoewel ze niet echt scheel kijkt, dat deed hij alleen om haar te plagen... en de sproeten waren misschien een beetje te groot... Oh, Gerald, was het nu verkeerd verbonden?

(Gerald staat hen met een glazige blik aan te staren.)

Gerald, wat is er?

GERALD : 't Is ermee gedaan.

SOPHIE : Waarmee?

GERALD : Met mij, Sophie. Niet met jou, maak je niet ongerust.

SOPHIE : Zeg, spreek eens niet in raadsels. Wat is er gebeurd?

GERALD : Elmer is dood.

SOPHIE : Dood?

GERALD : Morsdood. Het vispannetje heeft hem de das omgedaan.

SOPHIE : Oh, arme ouwe schat. Dat is ook snel gegaan. Enfin, het verrast me niet echt.
Hoe neemt Moeder het op?

GERALD : Filosofisch. De slag wordt ongetwijfeld verzacht door het vooruitzicht z'n miljoenen te erven.

SOPHIE : God, ze wordt zo rijk als Croesus. Maar had hij geen kinderen uit een vorig huwelijk?

GERALD : Drie.

SOPHIE : Maar dan nog, zelfs als het geld verdeeld wordt, zal ze een steenrijke vrouw zijn.

GERALD : Ja.

PIP : Je ziet er niet bepaald blij uit.

GERALD : Het gaat me niet echt aan, want ik zal wel onterfd worden.

SOPHIE : Onterfd?

GERALD : Ja. Ze komt naar huis.

SOPHIE : Wat?!

GERALD : Ze komt voor een maand naar huis. Volgende donderdag, kwart over drie, op de luchthaven van Heathrow.

SOPHIE : Vliegt ze?!

GERALD : Ja. Een of andere schoft heeft haar genezen van haar fobie. Een psychiatrische kwakzalver.

SOPHIE : Als hij haar genezen heeft, is hij geen kwakzalver. Ik vind het fantastisch.

GERALD : Ja, jij natuurlijk wel. Jij bent geen ontmaskerd leugenaar met een om zich heen grijpende jungle onder je vensterbank.

SOPHIE : Tja... nogal lastig voor jou. Misschien kan ze beter bij ons intrekken, tot jij de boel op orde hebt.

GERALD : Oh ja, je zou niks liever willen. Dan kunnen al die lieve kindjes in de rij gaan staan voor mijn deel van de koek.

SOPHIE : (*geërgerd*) Het is niet omdat jij inhalig bent dat je mij van zoiets moet verdenken. Ik wil Moeder bij me hebben voor haar eigen welzijn. Ik heb nog natuurlijke kinderlijke gevoelens.

GERALD : Ik ook. Als ik me inbeeld dat ze hier binnen zal komen, met het idee de hof van Eden aan te treffen, en dat ze dan dit moet vinden... dan zou ik kunnen huilen.

SOPHIE : Dat zal wel. Vooruit, huil maar! Zit maar in zak en as. componeer een klaagzang met vijf mollen. Alles liever dan een schop vast te pakken en die vervloekte tuin te lijf te gaan. Je maakt me ziek!

(*Sophie af in huis.*)

GERALD : Kreng! Het spijt me, Pip, dat we jou lastig vallen met ons geruzie. Sophie en ik hebben nooit zo goed met elkaar kunnen opschieten, maar ze is eigenlijk okay. En natuurlijk heeft ze gelijk. Ik zou beter mijn best doen om mijn nalatigheid van de laatste vijf jaar goed te maken.

PIP : Op een week tijd zul je niet ver komen.

GERALD : Ik weet gewoon niet waar ik moet beginnen. Het lijkt wel het regenwoud. Ik verwacht elk ogenblik kleine, naakte, zwarte mannetjes die uit de bosjes springen. Oh Pip, wat moet ik doen?

PIP : Je zou natuurlijk zo'n firma van tuinarchitecten onder de arm kunnen nemen. Die kunnen al dat kreupelhout uittrekken met bulldozers, de boel afplatten en zoden leggen... Oh, het zal eeuwen duren voor het eruit ziet als een tuin.

GERALD : Voilà. Donderdag is de dag des oordeels. Ik kan me beter meteen laten inschrijven als werkzoekende.

PIP : Kun je niet leven van je composities?

GERALD : De afgelopen vijf jaar hebben ze me tweeduizend driehonderd en één frank opgeleverd.

PIP : Mmm. Mager vooruitzicht.

GERALD : Ocharme dat ouwe mens toch. Het zal een vreselijke schok voor haar zijn. Dit was echt niet mijn bedoeling, weet je. Ik ben een luie donder, maar ik zou haar nooit vrijwillig zo'n slag hebben toegebracht.

PIP : (*na een korte stilte*) Gerald.

GERALD : Mm?

PIP : Van onze tuin zou je moeder toch houden?

GERALD : (*somber*) Oh ja natuurlijk, ze zou in extase geraken.

PIP : Ons huis ziet er net hetzelfde uit als dat van jullie. Ze werden door dezelfde firma gebouwd en alles is identiek, zelfs de veranda.